

ind paa et Emne, vi vist have drøftet med hinanden — jeg havde nær sagt 117 Gange — nemlig Folketingets Langsomhed og Landstingets Hurtighed. Han sagde, at Folketinget brugte 3 Maaneder efter den 14. Februar til at behandle Takstloven, og at det ikke sendte denne Lov herop, men der husker det ærede Medlem fejl . . . . (Hedemann: Den kom først den 15. Maj). Ja, det er rigtigt. Endelig sagde det ærede Medlem, at Landstinget havde behandlet Loven paa to Maaneder Aaret i Forvejen. — Dog den Slags Bemærkninger, skal jeg lade ligge, det have vi drøftet tit nok. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at der er Trang til hurtigst muligt at komme højere op, til at faa Indtægter af vor Statsbanedrift, thi det er jo saaledes, at vor Statsbanedrift giver meget betydelige Udgifter, ikke blot det Underskud, som foreligger paa Statsregnskabet, men endvidere Udgifter paa § 27, som alle ere enige om høre hen paa Udgiftssiden og burde altsaa paa Statsbanernes Budget opføres paa Udgiftssiden. Men desuden have vi ikke en Øre i Renteindtægt af den Sum, som staar i vore Statsbaner, og som er 240—250 Mill., — eller, hvis man foretager den Nedskrivning, som man nu er inde paa, og som Jernbanekommissionen har foreslaaet, saa bliver det i Nærheden af 200 Mill. Summen af dette bliver, at Statskassen eller Skatteyderne maa bidrage 8—10 Mill. aarlig til vor Statsbanedrift. Det er et Forhold, som er i højeste Grad beklageligt, og det er et Forhold, som hurtigst muligt trænger til en Forandring, særlig nu, da Statskassen, som vi alle vide, ikke befinder sig i gode Omstændigheder; de finansielle Forhold ere jo meget daarlige, og der er derfor særlig nu Grund til at haabe paa, at man stiler imod at komme højere op med Indtægten af vore Statsbaner, ogsaa fordi jeg tror, at her er ganske særlig et Punkt, hvor der er noget at gøre. Da vi havde Sagen til Behandling i Kommissionen, tillod jeg mig ved Begyndelsen af vore Forhandlinger ret kraftigt at understrege Nødvendigheden af, at vi kom højere op med Indtægten og længere ned med Udgiften. Der er Grund til at betone det samme ret bestemt i dette Øjeblik, og navnlig det sidste, at komme ned med Udgiften, jeg tror, at det vil udrette mest. Ganske vist ville vi ikke kunne komme betydeligt ned med Udgiften gennem det, at bestemme Rammerne for vor Statsbanedrift, men jeg tror, at vi ville kunne komme meget betydeligt ned med Udgifterne igennem Administrationen,

ganske vist ikke i kort Tid, der kræves flere Aar, men det Maal tror jeg kan naas. — Med Hensyn til Sagens almindelige Side er der endnu en Bemærkning, jeg vil gøre, og det er den, at jeg er glad ved at se, at Takstloven i Aar foreligger sammen med Loven om Statsbanedriftens Ordning og med Lønningsloven for Statsbanerne. For to Aar siden blev jo Takstloven forelagt i Landstinget, og Lønningsloven blev ogsaa forelagt for Rigsdagen, inden Kommissionen var færdig. Vi beklagede os over det i Kommissionen, vi holdt meget stærkt paa, at de tre Love hørte sammen, at det ene ikke godt kunde ordnes, uden i Forbindelse med det hele. Nu er Stillingen saaledes, at alle tre Forslag foreligge samlede for Rigsdagen. Jeg tror, at det er det bedste, der kan ske, og jeg tror, at det vil være nyttigt for vore fremtidige Forhandlinger. Jeg har ikke den Frygt som det ærede Medlem, der nys talte, at dette skulde bidrage til at sinke vort Arbejde, tværtimod tror jeg paa, at dette, at vi have det hele til Behandling under et, snarere vil føre til en Løsning.

Med Hensyn til Sagens Enkeltheder skal jeg ikke bruge mange Ord. Det ærede Medlem, der talte før mig, sagde, at som Helhed taget — saaledes faldt hans Ord omtrent — var han godt tilfreds med Lovforslaget, men han havde forskellige Indvendinger mod nogle enkelte Punkter. Jeg vil sige det samme. Jeg er veltilfreds med Lovforslaget, om ogsaa det afviger adskiligt fra det, jeg har været med til at anbefale i Kommissionen. Jeg skal efter disse almindelige Bemærkninger komme ind paa at omtale nogle Enkeltheder.

Det ærede kongevalgte Medlem beklagede sig over, at Indskrivningsgebyret var optaget her. Det har jeg nu ingen Grund til at beklage mig over, det er i Overensstemmelse med Kommissionens Forslag, og Grunden til, at vi havde den Mening i Kommissionen, er, at vi ikke kunde skønne, at det voldte videre Ulejlighed med disse 10 Øre. Vi have Portemonnæen oppe, naar vi skulle betale Drikkepenge til Dragere, og enten vi saa give 25 Øre eller 35 Øre, har mindre at sige, men det drejer sig dog om et Beløb af 100,000 Kr. aarligt.

Dette er dog af de mindre Ting; hvad der her er Hovedsagen, er selve Taksterne. Noget af det, jeg var allermost glad ved i hele Kommissionens Arbejde, var det Resultat, vi naaede til med Persontaksterne. Der blev i 1896 begaaet Uret imod de kortere Afstande, der blev foretaget meget